

Khi du lịch ở Cairo tôi gặp một thanh niên người Đức cùng một khách sạn, cùng người uống cà phê trong một quán vắng vẻ. Vì lý do xã giao bắt buộc, hai người phải chào hỏi nhau, và sau vài câu chuyện vãn, một câu hỏi tự nhiên là: “Anh là người nào ở đây?”

Khi biết quê quán anh ta là thành phố Hannover, Đức quốc gia, tôi hỏi thăm anh có biết về ngôi chùa Việt Nam nơi tôi đang tìm đó không? Anh biết tôi đang, nhưng anh chưa có dịp thăm chùa vì đã đi làm việc ở Berlin lâu. Khi nghe tôi từ California sang đây và là người Việt Nam, anh thú nhận chưa đi thăm Việt Nam bao giờ. Nhưng anh hỏi tôi ngay một câu: “Tại sao người Việt lại đến chỗ này? Chẳng phải thôi mà?”

Tôi phải nghĩ mấy giây mới hiểu câu hỏi của anh. Có một bên tin cũ mấy tuần trước về cảnh lụt lội ở Hà Nội, đã đăng trên báo Người Việt trước khi tôi rời California! Nhưng không thể ngờ người nước khác họ cũng chú ý đến tin đó; đến nỗi một người Đức trước tu, đang đi công tác ở Ai Cập, mà lại quan tâm đến tin mưa và lụt ở Hà Nội như vậy! Quả thật là bất ngờ! Chắc lâu lắm báo chí nước họ mới có một tin quan trọng về người Việt Nam đáng kể, và anh ta muốn tỏ ra có chú ý đến người Việt Nam nên mới hỏi thăm về chuyện này.

Là người Việt Nam thì vốn tính sĩ diện. Tôi cũng thích cho anh hiểu rằng thành phố Hà Nội được thiết kế theo hình thức kiến trúc, khi người ta có tính dân số lên cao nhất cho tới mấy trăm ngàn. Mấy năm gần đây dân số mới tăng, giờ lên tới bốn triệu người, thành ra họ đang cần không đủ đáp ứng!

“Nhưng chỗ đến 55 người thì nhiều thật!” Anh bên trước vẻn tỏ ý thán ngất. Tôi công nhận chuyện này thật khó hiểu! Không thể nào bào chữa cho người mình được, tôi đánh trống lảng, quay sang hỏi anh ta từ Ai Cập đến hỏi về nghề và cái gì, chỗ bắt đầu qua chuyện Hà Nội là thế.

Làm người Việt Nam, dù ở đâu, đi đâu, mình cũng chia sẻ tình yêu quê hương xứ sở của người Việt Nam. Mình chưa kịp khoe khoang bốn ngàn năm văn hiến mà người ta đã hỏi thăm chuyện lụt lội chỗ người ngay ở thủ đô (số người năm 1000 năm lịch sử), thì mình cũng chia sẻ nỗi đau khổ và nỗi đau khổ của mình vậy. Là người bào thì phải chịu trách nhiệm chung với nhau cả. Cũng may trong mấy ngày sắp tới đây tôi sẽ không gặp người Nhật Bản nào cả. Tôi nghĩ phải cho mấy người bên tôi là Nhật Bản, chắc họ sẽ biết rằng người chung quanh họ hỏi thăm về công ty PCI hỏi ở Việt Nam! Không ai nên cho rằng mình không chịu trách nhiệm nào về những chuyện đó!

Tôi cảm thấy ngạc nhiên khi nghe tin hôm qua chính phủ Nhật Bản đã chính thức thông báo cúp bớt viện trợ phát triển ODA theo lộ trình đáng kể suốt năm cho Việt Nam. Họ nói rõ, từ nay ngừng cho đến khi nào để Công Sơn Việt Nam chấp nhận tái cấu trúc có thể trở nên tham nhũng, hối lộ. Nghe tin đó, người Việt Nam bắt đầu phản ứng từ đâu cũng cảm thấy ngạc nhiên. Không biết báo chí bên Đức có loan báo tin này như tin mà a lết Hà Nội hay không. Người Việt Nam khắp thế giới có thể được người ngoại quốc hỏi thăm về câu chuyện này. Một anh bạn tôi ở Zurich, Thụy Sĩ ngạc nhiên hay làm việc và tiếp xúc với người Nhật đó, không biết có người nào hỏi thăm anh chuyện này chưa? Anh giải thích ra sao?

Quý vị được giới đã biết rồi, chuyện các viên chức của công ty PCI bắt đầu ra tòa án ở Tokyo và khai đã nộp tiền hối lộ cho mấy quan chức công sở ở Sài Gòn trong vụ D án Xa lộ Đông Tây. Dân chúng Nhật Bản đưa tin đó trên báo chí. Vụ PMU 18 ở Hà Nội hơn hai năm trước, tiền bắt ăn cắp cũng có tiền viện trợ ODA của Nhật Bản nữa.

Dân Nhật được biết chuyện PCI hối lộ để gộp một năm nay rồi, ai được báo cũng biết tên ông Huân như Ngọc Sĩ, người đã đòi PCI rút bớt 2 triệu 6 đô la. Nghe “Ban Chỉ đạo Trung ương Phòng chống Tham nhũng” của Đảng công sở Việt Nam vẫn tuyên bố trong vụ này họ chưa thấy có gì cần thiết cả! Cái cần thiết sẽ trở thành một bài gì là cần nước chủ nhà. Họ có thấy hay không?

Một điều ngạc nhiên là ông đi sứ Nhật Bản Mitsuo Sakaba đã công bố tin cúp viện trợ trong một cuộc họp báo, ngay trong ngày họp đầu tiên của hội nghị các nguồn cấp viện cho nước ta. Tiếng Anh gọi họ là các “đô nơ” (donors), gồm các quốc gia và các doanh nghiệp quốc tế, mỗi năm họp một lần như lần này. Các quan chức công sở Việt Nam có vẻ ngạc nhiên, không ngờ cái tin bắt cúp hàng triệu đô la viện trợ được tung ra giữa công chúng! Thật là ngạc nhiên!

Nếu khéo “ngoại giao” hơn, nghĩa là nếu muốn tránh vấp kính trọng cho nhà một chút thôi, chính phủ Nhật có thể cho tin xấu này được tiết lộ ra theo cách khác, nhẹ nhàng và chằm chằm.

Tại sao chính phủ Nhật không thông báo cho chính phủ Nguyễn Tấn Dũng biết trước một ngày, rồi chính họ loan báo tin buồn này trước khi họp hội nghị? Sau đó, khi báo chí hỏi, ông đi sứ Nhật chỉ gộp tâu xác nhận là đã rồi. Làm như vậy sẽ giải quyết được điều gì, không phải riêng thôi điều của đám lãnh đạo công sở tham nhũng mà cũng nên báo với một mũi cho cả dân tộc Việt

Nam 84 triệu người nói chuyện!

Công bố việc cắt viện trợ từ các công chúng đã là một tin làm một mặt nước nhà rơi, nhưng ông Đỗ Sĩ Mitsuo Sakaba còn nói tay hân nhân. Ông nói rằng lý do cúp viện trợ là vì chính quyền cộng sản Việt Nam tham nhũng quá. Ông nói viện trợ Nhật sẽ được tiếp tục từ nay khi nào được Cộng Sản Việt Nam cộng tác với chính phủ Nhật thì tiếp tục một hợp tác bài trợ tham nhũng có hiệu quả.

Nói cách khác, Đỗ Sĩ Mitsuo Sakaba từ cáo rằng từ một hợp tác quốc tế rằng những món viện trợ cho cộng sản Việt Nam chỉ nuôi một bên tham nhũng. Dù rằng yêu cầu giúp 84 triệu người dân Việt Nam đến một, chính phủ Nhật cũng không thể chấp nhận cần viện trợ bên do dân Nhật đóng thuế bên ăn cướp cộng sản Việt Nam lấy bên túi tiền vậy! Có thể coi đây là một cái tát vào một nhóm người cộng sản quyên tiền nước ta.

Nhật Bản là quốc gia viện trợ cho Việt Nam nhiều nhất, số viện trợ cho bên một phần ba tổng số các nước. Các nước khác sẽ lấy đó làm gương. Tất cả các nước cộng viện trợ phần để trả câu hỏi này: Tại sao chính phủ Nhật Bản có can đảm công khai buôn bán thuốc gian tham này, và Nhật Bản đã đưa ra biện pháp trừng phạt, còn chính phủ nước mình vẫn ngơ mẩn, lấy còn bên viện trợ ra nuôi tiếp cho chúng béo phì ra? Tại sao chính phủ Nhật Bản có tinh thần trách nhiệm đến với dân chúng họ, còn chính phủ các nước khác lấy không thể trừng phạt họ trong việc đem tiền nuôi bên kẻ cướp?

Nếu chính phủ các nước cộng viện trợ không trả câu hỏi đó, thì chính người dân và báo chí các nước đó sẽ có lúc trả câu hỏi. Và kết quả sẽ không phải chỉ có số viện trợ cho 84 triệu người Việt Nam sẽ bị giảm bớt. Họ sẽ đau đớn nhất là nơi nước nhà cộng một nước phải chịu, do một bên cộng quyên tiền thì nát gãy ra!

Một nước phải ngửa tay xin viện trợ đã là nước rơi. Nhưng trong thế giới bây giờ có bao nhiêu nước nghèo vẫn được các nước giàu viện trợ, nước mình cũng ngang hàng với nhiều nước Á Châu, Phi Châu khác, cho nên nước nhà này còn nhiều đường.

Nhưng đã đi xin viện trợ rồi, đem tiền bên thí với nhà rơi, trong nhà còn ăn cướp cướp nhau nữa, nước nhà làm sao đây! Ăn cướp trắng tráo như thế mà bên họ cần tiếp tục bao che tội cho nhau mấy chục năm nay, các nước không ai dám nói gì, không dám làm gì cả, không thấy là nước hay sao?

Ăn cắp nhúng sọt tiền là một cách vô liêm sọt đối với chính phủ nước ngoài họ phải ngừng cho tiền vì sợ dân của họ phản đối! Đối với Nhật Bản đã nói rằng dân chúng nước ông không cho phép chính phủ đem tiền cho nhúng nước nghèo đổ lót vào tay bọn cần cẩu. Nhưng Nhật đang tui họ nhau thì sao nước Việt Nam nhieu kẻ cướp thui! Niềm vui của nước đó cần phải chú ý cho đến bao giờ?

Sáu tháng nay dân Nhật Bản ai cũng biết sự tích ông Huân nh Ngoc Sĩ được lì xì hàng triệu đô la Mỹ bằng tiền mặt, còn báo chí Việt Nam thì không ai dám đi tìm hiểu xem ông ta sống thế nào, nhà của, gia đình ra sao, con cái hành xử đâu. Không phóng viên nào dám đi tìm phỏng vấn các người cộng sự hay cấp chủ huy của ông ta cả. Phải chăng rằng ngấm miêng, không dám hỏi, không dám nói nhai vạy cho đến bao giờ?

Chúc các bọn may mắn, khi ra ngoài đường, đi du lịch, không gặp người Nhật Bản nào cả. Giêng nhai ông bọn trẻ người Đai gặp tôi ở Cairo, tự nhiên tò mò hỏi thì sao thành phố Hà Nội bỏ lót khi mình lúng túng. Làm người Việt Nam lúc nào mình cũng muốn bỏ về quê đi tìm cho đất nước. Nhưng làm sao bỏ về được thì đi của ông Huân nh Ngoc Sĩ và các đồng chí của ông ta bây giờ!